

nogen Ulempe af at skulle have baade en 1ste og en 2den Prioritets Obligation. Ved Tinglæsningen skal der skrives en Kopi, som Landarbejderen selv skal betale, og de maa altsaa nu betale for to Kopier i Stedet for tidligere een. Skulle de nu ogsaa til at betale deres Renter paa to Steder, vil det atter være en Ulempe og Bekostning for dem. Da Udvalget i Fjor, som jeg før sagde, meget modstræbende gik ind paa den ny Ordning, var det, som sagt, Forudsætningen, at de Ydelser, som skulde erlægges, hvad enten det var i Henhold til 1ste eller 2den Prioritets Obligation, skulde erlægges paa samme Sted, altsaa paa Amtstuen.

**Indenrigsministeren** (*Enevold Sørensen*): Ved de Laan, der for Tiden blive afsluttede, er vedkommende Landarbejder forpligtet til at betale sine Renter af begge Laan paa det samme Sted, altsaa paa Amtstuen. Men som jeg oplyste, gaar Laantageren samtidig ind paa en Forpligtelse til at indbetale 1ste Prioritets Renter paa Kreditforeningens Kontor, saafremt en saadan Ordning ved den senere Overenskomst mellem Finansministeren og Kreditforeningerne maatte blive vedtagen.

**J. H. Jensen**: Jeg har kun forlangt Ordet for at giv den forrige Taler min fulde Tilslutning. Jeg beklager, at vi ere komne ind paa det Skraaplan at skulle have et Mellemlid mellem Statskassen og de forskellige Laansøgere, thi enhver vil dog sikkert være klar over, at det bliver dyrere end den direkte Forbindelse, hvor Staten selv laaner Pengene ud. Naar vi imidlertid i Fjor gik ind paa dette, var det ganske vist under den Forudsætning, at det aldrig skulde blive til Gene for selve Statshusmændene, men som det nu skal ordnes, kan det ikke undgaas, at det vil blive til Gene og til en Smule Fordyrelse. De paagældende Husmænd kunne maaske nok i det ene Tilfælde personlig betale deres Renter, nemlig paa Amtstuen, men i det andet Tilfælde, hvor Renten skal indbetales til Kreditforeningen, ville de allerfleste komme til at sende Pengene, og det medfører en Bekostning, selv om denne ikke er særlig stor. Jeg synes ogsaa, at denne Ordning kan føre til Ulemper for de to Faktorer, der staa som Kreditorer. Hvis f. Eks. en Statshusmand punktlig betaler sin Rente til Statskassen, altsaa Renten af 2den Prioritet, men forsømmer at betale Renten til Kreditforeningen, hvad saa? Skal Kredit-

foreningen saa kræve Statskassen for sine Penge, eller skal den kræve vedkommende Statshusmand? Hvis det er Statskassen, der skal skride ind mod den vedkommende, maa Kreditforeningen henvende sig til Statskassen, og saa kommer denne alligevel til at staa som Mellemlid. Hvis Kreditforeningen derimod skal henvende sig til Laantageren, maa det være Kreditforeningen, der skrider ind. Jeg synes, at den naturligste Ordning vilde være, at Amtstuen tog imod alle Renterne, og at Statskassen derefter afviklede sit Mellemlid med Kreditforeningen.

Jeg skal slutte med at udtale som min Opfattelse, at den fornuftigste Ordning vilde være, at den Lov, vi nu vedtage, kun blev et dødt Bogstav og aldrig blev ført ud i Livet. Jeg vil haabe, at Finansudvalget vil søge ved Konference med Finansministeren at faa det ordnet saaledes, at Finanskassen selv overtager hele Byrden — det var sikkert ingen Ulykke — og lod Kreditforeningen være udenfor. Det vilde være den for alle Parter fornuftigste Ordning, og kunne Statskassens Midler slaa til, antager jeg, at Ministeren ikke vil sætte sig derimod, naar Finansudvalget indtrængende anmoder derom.

**N. Pedersen**: Jeg skal ikke opholde mig ved, hvad den ærede sidste Taler sagde, men jeg ønsker at gøre den korte Bemærkning overfor den højtærede Minister, at jeg meget vel var bekendt med, at Obligationerne indeholdt dette. Det vidste vi i Fjor. Men det har jo ikke noget at sige, hvad der staaar i Obligationerne, naar Forudsætningen aldeles bestemt har været den, at Renterne af 1ste og 2den Prioritet skulde betales paa samme Sted, hvad ogsaa den ærede sidste Taler berørte. Kunde vi opnaa det, som den ærede sidste Taler udtalte, at denne Lov blev et dødt Bogstav, at den ikke kom til Gennemførelse, vilde det sikkert træffe den langt overvejende Del af Tingets Anskuelse langt bedre, end hvis dette Lovforslag skal gennemføres saaledes, som vi nu have hørt den højtærede Minister udtale.

**Indenrigsministeren** (*Enevold Sørensen*): De nu fremdragne Spørgsmaal høre til dem, der maa ordnes og finde deres Afgørelse ved den kommende Forhandling mellem Finansministeren og Kreditforeningerne og de deraf følgende Statutændringer. Det her foreliggende Lovforslag er en naturlig og nødvendig Konsekvens af den Lov, vi vedtog i forrige Samling,